

Petra Langová

PÍSNÍČKA PRO KLAUDII

KLOKAN

edice
KLOKAN

Copyright © Petra Langová, 2023

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Petra Langová, 2023

Redakční úprava Drahomíra Smutná

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2023

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-996-5

I. kapitola

Klaudie

„Vypadáš báječně!“ oznámil mi pan Hudec a já jsem sebou mimoděk trhla. Jeho podivuhodná schopnost mluvit s lidmi tónem, díky němuž se i láskyplný kompliment podobal sprosté urážce, mě nepřestávala fascinovat. „Jak vidím, pobyt v našem božském Makadi Bay ti opravdu prospěl.“

No jistě, *jejich* božské Makadi Bay. Tušila jsem, že mi to vpálí dřív, než si stihneme podat ruku na uvítanou.

„Takovýhle komfort bys na Vranově u přehrady asi neměla, co říkáš?“ neodpustil si malé rýpnutí a loupl očima po mámě, která se div neutopila v rozpacích.

„Děkuju, že jsi jí ten zážitek zprostředkoval, Tondo. S námi by se letos k moři nedostala, Igor je zavalený prací a dovolená teď pro něj vážně nepřichází v úvahu. Neumíš si ani představit, jak moc jsem ti vděčná.“

„Ále, vždyť to byla maličkost,“ pohodil frajersky hlavou. „Osmnáct je člověku jen jednou za život, ne? A navíc, tvoje dcera už skoro patří do naší rodiny. Vzal tě aspoň David k pyramidám v Gíze, Klaudinko? Nebo jste celých čtrnáct dní nevylezli z postele?“

Dave si znechuceně odfrkl, mámu polila červeň a já jsem musela vynaložit veškeré úsilí, abych svému potenciálnímu

tchánovi nechrstla do tváře ten odporně sladký welcome drink, který mi zhruba před minutou vnutil někdo z obsluhy. *To si jako dělá srandu?*

„Ujišťuju vás, že jsme navštívili všechny významné památky, pane Hudec.“

Probírat tu takhle veřejně můj intimní život je vrchol neomalenosti, ale říkat mi Klaudinko??? Zapomněl snad, že nemluví s nějakým usmrkaným děckem, nýbrž s dospělou, bezmála týden *plnoletou ženou?*

„Tak na tvoje zdraví, kamaráde,“ zakřenil se Igor a pozvedl číši k přípitku. Několik lidí, stojících v hloučku kolem nás, ho ihned následovalo. Jeden po druhém zahrnovali oslavence trapnými lichotkami, jak nesmírně mu to i s pěti křížky na krku sluší, jak nám doslova mládne před očima, jakou úžasnou pártu se mu dnes povedlo uspořádat, blablbla. Využila jsem příležitosti, kdy se hovor stočil k jejich oblíbenému tématu golf, a co nejrychleji jsem vzala kramle.

Mejdan už byl v plném proudu. Zahrada před impozantním patrovým domem manželů Hudcových se plnila dalšími a dalšími gratulanty, nad vstupní branou vlál svítivě modrý balónek s číslem 50 a rautové stoly se prohýbaly pod tíhou laskomin všeho druhu.

Odložila jsem svoji téměř nedotčenou sklenku na jeden z nich, spravila si chuť plátkem okurky a chvíli si pohrávala s nápadem, že se odtud nenápadně vypařím. Zajdu za Simčou, pustíme si nový klip Shawna Mendese, mrkneme na fotky z Egypta a probereme všechny významné události posledních dvou týdnů. Mámu by nejspíš trefil šlak, o tom jejím blbečkovi nemluvě, ale co tady mám sakra celý den dělat?

Střelila jsem očima po Daveovi, ještě pořád zabraném do přátelské diskuze s partou golfových nadšenců. Zachytil můj žalostný pohled, usmál se a omluvně pokrčil rameny. Tenhle typ úsměvu mi na něm připadal obzvlášť

sexy. Nikdy jsem tak úplně nepochopila, proč si nejhezčí kluk z Jedlovic vybral zrovna někoho, jako jsem já. Vždyť po něm vzdychají snad všechny holky, které znám! Ta myšlenka mi vtila do žil nový příval energie a nejradši bych se jí zaobírala dalších pár hodin, ale neměla jsem šanci. Stádo splašených buvolů v čele s rozchechtaným Tobiášem, které se proti mně znenadání vyřítilo, mi málem způsobilo infarkt. Prudké srážce jsem zabránila doslova v posledním zlomku vteřiny.

„Nemůžete dávat bacha, hergot?“ zavrčela jsem a ušetřila svému bratrovi výchovný pohlavek. „Kam se tak ženete? On vás někdo honí nebo co?“

„Jdeme se podívat na koně,“ opáčil Tobiáš rozjařeně. „Kluci slíbili, že mě nechaj i povozit, když mi to mamka dovolí. Přimluvíš se za mě, vid’?“

„Celá nakřivo,“ ujistila jsem ho s protaženou pusou. „Dovedu si živě představit, jak je z toho máma nadšená! A vůbec, kde by se tu asi vzal kuň, ty chytráku? Zapomněl jsi snad, že pan Hudec zvířata k smrti nesnáší?“

„Ale vždyť říkám, že je přivedli ty kluci,“ povzdechl si brácha teatrálně. „Jindra Šmíd, co hraje fotbal, a ještě nějaký nověj, kterýho neznám. Mají s sebou Valentovic Charlieho s Amálkou a vozí na nich děti, támhle u potoka, hele!“

Dřív než jsem stihla otočit hlavu, abych se tím směrem podívala, mě kdosi zezadu prudce objal. Vykřikla jsem leknutím, hned nato zaječela radostí, vrhla se do náruče své nejlepší kamarádky a nic dalšího už pro mě nebylo důležité.

„Konečně jsi doma!“ jásala Simča a tiskla mě k sobě, jako bychom se neviděly nejmíň půl roku. „Tak honem, povídej! Jaký to tam bylo? A v kolik jste vlastně přiletěli? Wow, jsi nádherně opálená! Mám pro tebe šílenou spoustu novinek! Myslela jsem, že se tu bez tebe zblázním, hrozně se mi stejskalo a –“

„... proto ji teď ani nepustíš ke slovu?“ ozvalo se za mými zády a ona jako na povel zmlkla.

„Tohle je ti fakt podobný! V jednom kuse meleš a vůbec tě nezajímá, že by ten druhý chtěl taky něco říct. Nepřipadáš si trochu jako sobec?“

S vypětím sil jsem odolala nutkavé touze vyštěknout: *A co ty? Nepřipadáš si trochu jako kráva?* Konejšivě jsem stiskla Simčinu ruku a pokusila se o úsměv, ale vyšel mi z toho jen jakýsi křečovitý škleb. „Ahoj, Nikol. Kde se tady bereš?“

Hloupější otázku už jsem položit nemohla, to mi bylo jasné okamžitě. Kdo jiný než dcera oslavencova dvorního architekta by se měl téhle snobské párty asi tak zúčastnit?

„Schválně hádej,“ protočila panenky. „Tisíckrát radši bych se teď válela s holkama u vody, ale znáš mého drahýho otce. Musíme přece všem ukázat, jaká jsme dokonalá rodinka, no ne? Naštěstí mi dovolili, abych s sebou vzala Simonu, takže tu zatím neumírám nudou. Chtěla ti to nechat jako překvapení, že nás tu potkáš,“ dodala jízlivým tónem a plácla kamarádku po zádech. „Prej se sem těšila hlavně kvůli tobě, ale sama těmhle kecům nevěří, vid', Simonko? Už skoro tejden nemá v hlavě nic jinýho než toho svýho křupana od koní. Jakmile zjistila, že tady dneska bude, úplně jí z toho hráblo.“

„Vítek není žádný křupan,“ ohradila se Simča a já nechápavě vykulila oči.

„Jakej proboha Vítek? Myslíš toho kluka, o kterým jsi mi psala? Toho, co se nedávno přistěhoval k Valentovým...?“

Vyznat se v té přehršli zmatených informací, jimiž mě má kamarádka během uplynulých čtrnácti dnů zásobovala na WhatsAppu, nebylo vůbec lehké. Stačila jsem zachytit pouze to, že v chalupě *u koňáků* bydlí jakási nová rodina. Trochu mě překvapilo, proč se o takové hlouposti Simča vůbec zmiňuje. Obyvatelé *ghetta*, jak jsme s opovržlivým

úšklebkem říkali staré části Jedlovic, nás přece nikdy nezajímali. Úchvatné satelitní městečko, které vyrostlo jenom pár stovek metrů od původních, zoufale nemoderních a často zchátralých obydlí, vrátilo zdejšímu místu tolik potřebnou důstojnost, tihle umínění domorodci to však odmítali brát v potaz. No jasně, závist je hrozná mrcha! A tak se z naší kdysi mírumilovné vesnice staly v proudu let dva zneprátené, úzkým korytem potoka a vzájemnou nevraživostí rozdělené tábory, které se tolerují jen s velkým sebezapřením. Tedy, aspoň takhle jsem ten příběh slyšela. Bylo mi necelých dvanáct, když se máma vdala za Igora a navzdory mým pubertálním protestům nás sem přivedla, takže o tom, jestli tu nějaká mírumilovná atmosféra vůbec kdy panovala, vím vlastně houby.

„Počkej. Nechceš mi doufám tvrdit, že jsi do toho kluka zamilovaná!“

Nikol si významně odfrkla a Simčín obličej nabral krvavě rudou barvu.

„Vy tomu nerozumíte, holky. Vítek mezi ty burany z ghetta nepatří ani omylem! Je úplně jinej než ostatní, zajímá se o spoustu věcí, krásně hraje na kytaru a... má fakt laskavý srdce.“

„A na to jsi přišla jak, ty trubko?“ vyprskla Nikol smíchy. „Vždyť ho znáš sotva blbý dva tejdny!“

„Znám ho mnohem dýl, abyste věděly,“ rozhodla se Simča bránit svou životní lásku až do roztrhání těla. „Jezdívá sem za babičkou na prázdniny už řadu let, to jenom vám dvěma nikdy nestál za to, abyste si ho ráčily všimnout. Styděla jsem se přiznat, že spolu kamarádíme, bylo mi totiž od začátku jasný, co na to řeknete. Ale teď, když se k nám přistěhoval natrvalo...“

„A proč to vlastně udělal?“ krčila jsem nechápavě rameny, zatímco můj pohled tak nějak bezděky sklouzl k chumlu

rozdováděných dětí dole u potoka. Valentovy koně, statného hnědáka Charlieho a mírně obtloustlou, ale roztomilou klisnu Amálku, jež mi svým zbarvením trochu připomínala kapučíno, jsem občas tajně šmírovala na pastvě. OK. Tohle je pro změnu věc, ke které jsem se svým kamarádkám styděla přiznat *já*. Ale ti koníci byli prostě úžasní! Dneska měli na sobě ebenově černá sedla, do nichž se právě s vydatnou pomocí dvou kluků snažily vydrápat sestry Chmelářovy, věrné obdivovatelky našeho Tobiáše. Celkem pohledný dlouhovlasý blondák, ve kterém jsem po pár vteřinách usilovného přemýšlení poznala Jindru Šmída, místní fotbalovou hvězdu, pohladil Charlieho po hřívě, chopil se oštěží a kůň i se svou jezdkyňí ho pomalým, rozvážným krokem následoval na louku. Dvakrát obešli kolečko, pak se Charlie poslušně zastavil, džentlmen Jindra pomohl rozjásané dívence ze sedla a prstem ukázal na dalšího z bandy pištících nadšenců, kteří se kolem něj srotili, aby se taky mohli povozit na *opravdickém* koni.

„Nechápu, kterej normální člověk by chtěl dobrovolně bydlet v tý rozpadlý Valentovic chatrči.“

„Však on asi nebude úplně normální,“ konstatovala Nikol s potouchlým smíchem. „Ty nevidíš ten ohoz, co má na sobě? Vypadá jako šerif Woody z *Toy Story*, akorát bez toho děsného klobouku!“

„Přestaň Vítka urážet, buď tak hodná,“ zavrčela Simča zlostně. „Umíte si vůbec představit, jak to pro něj i pro jeho rodiče muselo bejt těžký? Opustit rodný město, rozloučit se s životem, kterej až doteď vedli, sbalit kufry a přijet sem, protože chudinka paní Valentová už se v tomhle věku nezvládne postarat ani sama o sebe, natož o koně? Copak vám nedochází, jakou oběť kvůli ní museli...“

A najednou jsem ji přestala vnímat. Zhruba půl vteřiny předtím, než ten divný tmavovlasý týpek v kostkované košili

zvedl hlavu a podíval se mým směrem. Naše oči se setkaly a mně nebylo ani trochu jasné, co na něm má kamarádka vlastně vidí. Vypadal tak... obyčejně. Nudně. Stál tam téměř bez hnutí, v rukou držel Amálčiny otěže a bůhví proč na mě pořád nepřestával civět. Jako by úplně zapomněl, že má mnohem důležitější práci. Další natěšené děcko, které se už nemohlo dočkat, až vyrazí na okružní jízdu po louce, se právě uvelebilo v sedle a čekalo na jeho pokyny. Pak sebou Amálka trhla a on se konečně vzpamatoval. Odvrátil ode mě pohled, sotva patrně se usmál a já v němém úžasu sledovala, jak cosi zaníceně vykládá tomu mrněti s jezdeckou přilbou na hlavě. Hubenému klukovi ve svítivě žlutém tričku, které jsem včera odpoledne sundávala z naší prádelní šňůry. Po těle mi naskočila husí kůže.

„Tobiáší! Ty jeden zatracenej holomku!“

Dál už jsem na nic nečekala. To zběsilé tempo, jímž jsem během úctyhodně krátké chvíle překonala vzdálenost mezi pozemkem rodiny Hudcových a mým debilním bráchou, ležérně se pohupujícím v Amálčině sedle, mě samotnou udivilo.

„Okamžitě zastav!“ ječela jsem na vykuleného šerifa Woodyho. „Okamžitě slez!“ řvala jsem na rudolícího Tobiáše. „Chceš, aby z tebe máma dostala infarkt? Já myslela, že potřebujete mít svolení od rodičů, než ty děti posadíte na koně!“ Druhá část mého plamenného monologu patřila opět šerifovi, zírajícího na mě s pusou dokořán.

„Ale vždyť on tvrdil, že mu to maminka dovolila...“

„No tak to pěkně kecal!“ opáčila jsem rozzuřeným hlasem. „Vůbec se jí nenamáhal zeptat. Že mám sakra pravdu, Tobiáší?“

Brácha provinile sklopil oči.

„A můžu vás ujistit, že kdyby teď viděla, jak si ten pitomec hraje na velkého kovboje, jste oba mrtví! Tak hneš sebou,

nebo ti mám pomoci?“ Vztekle jsem k Tobimu natáhla ruce a pokusila se ho sundat ze sedla. V tu chvíli sebou Amálka znovu cukla, na což jsem nebyla ani trochu připravená. Moje instinktivní reakce nenechala chladným ani jednoho z přihlížejících. Brácha se škodolibě rozchechtal a šerif Woody, kterému jsem se s polekaným výkřikem zhroutila do náruče, nasadil pohoršený výraz.

„No tak moment. Nejdeš na to nějak zhurta? Ani jsme se nestihli seznámit...“

„Vtipnej! Fakt vtipnej!“ prskla jsem a rychle od něj odvrátila hlavu, aby si nevšiml ruměnce v mém obličejí. „Ale mně tenhle primitivní typ humoru nikdy extra neimponoval, víš? Mohl bys teď laskavě vrátit Tobiáše zpátky na zem a dát nám už jednou provždycky pokoj?“

Lhostejně pokrčil rameny, pomohl bráchovi dolů a já se s vypětím sil snažila ignorovat jeho poťouchlý výraz, kterým nás vyprovázel.

„Co to jako bylo?“ kroutily hlavou holky, jakmile jsem toho prevíta dovedla zpět na zahradu, cestou mu hodně důrazně vynadala do nezodpovědných blbounů a svůj proslav zakončila dalším výchovným lepancem.

„To bych taky ráda věděla,“ povzdechla jsem si. „Kdyby vás náhodou někdy trápilo, že nemáte mladšího sourozence, právě jsem vám předložila jasnej důkaz, že jste vyhrály v loterii! Doufám, že to trapný divadlo neviděla máma, jinak z toho bude nejmíň půl roku na prášky.“

„Proč se o něj pořád takhle bojí?“ nechápala Simča. „Vždyť by se mu na tom koni nemohlo nic stát. Vítek je vážně profík, s dětma to umí, jezdí už dlouho jako instruktor na jezdecký tábory a –“

„... má děsně laskavý srdce,“ zapitvořila se Nikol. „Takže co? Pozveš ho už konečně na rande, nebo po něm tyhle roztožený pohledy budeš vrhat celej zbytek života?“

Simča odevzdaně sklopila hlavu a já bych ji ze všeho nejradši objala, jak moc mi jí v ten moment bylo líto.

„Poslyš, a co mu třeba navrhnout, aby tě zítra večer doprovodil na Jedlovický vítání léta?“ napadlo mě. „Teda, chystáme se tam snad, nebo ne?“

Nikol zvedla oči v sloup, zatímco ty Simčiny se doslova rozzářily nadšením.

„Vždyť to bude příšerná nuda jako každéj rok,“ utrouсила první jmenovaná ve stejné chvíli, kdy druhá radostně vyjekla: „Senzační nápad, Klau! Děkuju. Pokud by ovšem nevadilo, že bych se vám na tý slavnosti nemohla moc věnovat, kdybych tam šla s Vítkem,“ dodala s lehkými rozpaky. „A taky nevím, co si o mně vůbec pomyslíte, když začnu chodit s klukem z ghetta. Přece jsme si tenkrát slíbily, že tak hluboko nikdy neklesneme...“

„Coby?“ zašklebila se Nikol. „Že seš káča pitomá, která má v hlavě místo mozku balík slámy!“

„Coby?“ usmála jsem se já. „Že lásce holt neporučíš, i kdyby ses o to sebevíc snažila.“

„S tím teda rozhodně souhlasím,“ houkl mi do ucha Dave, který se ke mně připlížil jako duch, aby mi v nestřežené chvíli zakryl oči dlaněmi a vlepil pusy na tvář. „Co tady kujete za pikle, sotva vás na pár minut pustím z dohledu?“

Pyšně jsem se k němu přivinula a ten rozverný polibek mu vrátila.

Lásce holt neporučíš, no.

2. kapitola

Vítek

„Tak už dost, kámo,“ chechtal se Jindra, zatímco naučným pohybem upravoval Charliemu ohlávku. „Přestaň na ni zírat jako spadlej z višně, jenom se tím ztrapňuješ. Já jsem to taky dávno vzdal, i když mám v těchhle věcech mnohem větší praxi než ty.“

Vyjeveně jsem zamrkal a odvrátil od ní pohled. „Nechápu, o čem to mluvíš. Co jsi dávno vzdal?“

„Tu absurdní představu, že by si mě mohla někdy všimnout. Zrovna ona! Vždyť se na ni hergot podívej, je to největší kočka z celejch Jedlovic! Myslíš, že by měla zájem zrovna o takový nýmandy, jako jsme my dva? Navíc patří k *dézethákům*, což je pro nás absolutní tabu, na to nesmíš zapomínat,“ dodal s varovným zvednutím prstu a já zmateně vykulil oči.

„Kdo jsou to dézetháci?“

„No přece *dementní zazobaný hovada*,“ nepřestával se tlemit. „Copak ty ten výraz ještě neznáš? Takhle jim už dlouhý roky říkáme, všem těmhle...“ kývl znechuceně hlavou směrem k domu pana Hudce, „... přivandrovalcům, co by nejradši srovnali celou naši vesnici se zemí, aby se ta jejich hnusná satelitní králíkárna mohla pěkně rozrůstat.“

„Tohle už je trochu přehnaný, nezdá se ti?“ zavrtěl jsem hlavou, pomohl do sedla holčičce v legračních laclových

kalhotách a podal jí jezdeckou přilbu. „Pokud si nevzpomínáš, jeden z těch tvejch dézetháků nám dneska obstaral tuhle brigádu. Slušně placenou, mimochodem. Nechápu, proč jsi ji vůbec bral, když těma lidma tolik opovrhuješ.“

„A jeжда, náš budoucí pan advokát promluvil,“ vybuchl. „Náš velkej obránce lidskejch práv! Víš, proč jsem ten podělanej džob vzal? Proč jsem odpískal čundr s klukama a místo toho tu jak idiot vozím rozcapený spratky po louce? Protože jsi můj kámoš a chtěl jsem ti pomoci, vole!“ Zachytil můj varovný pohled a trochu nejistě se usmál.

Moc dobře věděl, jak nesnáším, když se před malými dětmi používají prostá slova. Jasně, myslel si o tom svoje, ale v rámci možností se tím pravidlem snažil řídit, což jsem velmi oceňoval. „No jo, tak sorry. A neboj, Barčo, o tobě nemluví, ty nejseš žádněj rozcapeněj spratek,“ zakřenil se na vykulenou dívenku v Amálčině sedle. „To ale vůbec nic nemění na faktu, že ta holka je pro nás dva nedostižná, tak si nech laskavě zajít chuť,“ obrátil se zpátky ke mně a útrpně si povzdechl. „Holt se musíme smířit s tím, že ty její nádherný blondatý lokýnky bude hladit někdo jinej.“

„Jaký zas blondatý lokýnky...?“ Nechtěl jsem se tím směrem znovu podívat, přísahám, že ne. Ale tahle informace mě vážně vyvedla z míry. Zvedl jsem hlavu a nejmíň posté přešel očima skupinu tří holek na zahradě pana Hudce, stojících v družném hovoru stranou všeho dění. Něčemu se zrovna chichotaly a z jejich výrazů jsem usoudil, že je jim celá tahle velkolepá oslava srdečně fuk.

Simonu Dvorskou jsem znal už řadu let a donedávna jsme si báječně rozuměli. Nikdy se ke mně nechovala jako povýšený *dézethák*, řečeno Jindrovými slovy, měla ráda naše koně a v téhle pitomé vesnici byla vlastně mou jedinou skutečnou kamarádkou. No jo, byla. Potom jí zničehonic hráblo a začala se na mě dívat úplně jinak než dřív.

Začala říkat nesmyslné věci, kupovat mi čokoládu a culit se stejně přihloupěle jako chudinka Andy, když se tenkrát zamilovala do toho šíleného rockera s vytetovaným křížem na zádech. Musím přiznat, že mě to lehce znervózňovalo. Vždycky jsem měl Simonu rád, ale tohle bylo přinejmenším... divné. Zrovna teď ke mně vysílala další ze svých velmi nenápadných pohledů, z nichž se mi ježily chloupky v zátylku.

Výrazně namalovaná blondýna po její pravici v ten moment rozhodila rukama a znovu se něčemu zahihňala. Byla to vážně kočka, v tom jsem musel dát Jindrovi za pravdu, ale kromě těch božsky zvlněných loken a naditého dekoltu, který mě na malou chvíli doslova paralyzoval, mi vlastně nepřipadala zajímavá vůbec ničím. Ani třetí holka, drobná tmavovláska v růžových šatech s puntíky, se mi kdovíjak nelíbila. Ne, ksakru, *nelíbila!* A že jsem na ni už zase nedokázal přestat civět jako v transu? No a co má být?

Naštvala mě, to je všechno! Ten její trapný hysterický výstup před pár minutami, kdy mě div neosočila z únosu svého bratra, byl skutečně vrcholem drzosti. A když se mi nakonec zhroutila do náruče, to už opravdu přesáhlo veškeré... ech... veškeré...

„Tak haló, chlape!“ drcnul do mě Jindra, rozesmátý od ucha k uchu. „Ty seš fakt úplnej mimoň, vid’? Neměli byste pomalu vyrazit? Amálka začíná bejt kapku nervózní a tady naše krasojezdkyně už se nemůže dočkat, že jo?“ Poplálal Barču po koleni a já honem stočil pohled zpátky k němu. Příliš pozdě, bohužel. Toho namakaného frajera s kšiltovkou na hlavě a s bicepsy, o jakých si většina kluků může nechat leda tak zdát, jsem zaznamenal v posledním zlomku vteřiny. Přišel k ní zezadu. K té holce, která mi byla naprosto ukradená. Přikryl jí oči rukama, něco jí pošeptal a pak se začali líbat.

No vida, takže to bychom měli.

S omluvným pokrčením ramen jsem popadl Amálčiny otěže a šel se konečně věnovat práci, za kterou mě tu platili.

Babička se topila v slzách. Věděl jsem, že to pro ni bude šok. Už od úterního odpoledne, kdy jsme s Andy ukončili náš pravidelný video hovor, jsem si tu situaci zkoušel představit. Jakmile mi má bláznivá sestřenka jen tak mezi řečí oznámila, že se o víkendu vrací do Čech a hodlá nás navštívit, mi bylo nad slunce jasné, jakou lavinu emocí tím spustí. Zvlášť potom, co ledově vážným hlasem dodala, že mě na místě zabije, pokud to někomu řeknu a zkazím jí tak překvapení. Ta holka byla už odmalička neřízená střela a musím přiznat, že mi to vlastně celkem imponovalo. Dokud nás od sebe dělila bezpečná vzdálenost sedmi tisíc kilometrů. Jenomže teď končila veškerá sranda.

Teď jsem stál bez hnutí mezi dveřmi kuchyně a namouduši si netroufal hádat, kdo z přítomných zkolabuje dřív. Jestli ohromená mamka, která si dramaticky tiskla dlaně k čelu, jako by se o ni pokoušely mdloby, uplakaná babička, objímající to vyzáblé plavovlasé stvoření takovou silou, až jsem ho téměř litoval, anebo sama Andy.

„No tak, babi, vždyť mě rozmačkáš,“ upozornila ji přidušeným hlasem, zatímco se marně snažila vymanit z její náruče. „Já ti nechtěla přivodit nervový zhroucení, jenom jsem si říkala, že to bude bezva *surprise*, když se tady objevím takhle nečekaně.“

„No, to je fakt *surprise* jako kráva,“ přisvědčil jsem s protaženou pusou. „Přece jsem tě varoval, že to chudák babička nerozdejchá.“

„Takže tys o tom celou dobu věděl?“ nevycházela z údivu mamka. „A neřekl jsi ani slovo? Mohla jsem aspoň připravit

slavnostní pohoštění, vymyslet, kam Andrejku uložíme... Tedy, zůstaneš doufám u nás," znejistěla, když si všimla Andyina překvapeného výrazu. „Nebo sis už domluvila něco jiného?“

„Hmm. Tyhle nepodstatný detaily jsem zatím neměla čas řešit,“ připustila jmenovaná. „Ale vůbec si se mnou nelámejte hlavu, klidně se uložím na půdě, abych vám tady překázela co nejmíň...“

„Na naší půdě?“ vmísil se konečně do hovoru táta. „Tak to tě chci vidět! Mezi ty haldy krámů už by se nevešlo ani mrňavé zatoulané kotě, natož lidská bytost.“

„Přeháníš, miláčku,“ povzdechla si mamka a on po ní střelil naštvaným pohledem.

„Já že přeháním? Vždyť se tam nedá vůbec hnout! Všechny ty narvané krabice plné zbytečností, co už do konce života nevybalíme, jelikož jsou nám úplně k ničemu. Schválně mi vysvětlí, proč jsme s sebou museli tahat staré videokazety. Na čem si je asi tak pustíme? Nebo ta bedna knížek, které si víckrát nepřečteš, protože je dávno znáš nazpaměť.“

„Ale... jsou to přece naše vzpomínky...“

„Nebo ten kufr starých látek, co si z nich *jednou, až bude čas*, něco pěkného ušiješ.“

„Hmm. Nemluvě o tvojí pitomé, absolutně bezcenné sbírce starých mincí, že ano?“ přešla mamka zničehonic do útoku. „O dávno nefunkčním hvězdářském dalekohledu, co se na něj prášilo už doma v Jičíně! Nebo o všech těch Luďkových věcech, které si tu moje drahá tchyně s nostalgií skladuje, jako by snad věřila, že se jí díky nim vrátí a –“ Prudce se zarazila. Babiččinou tváří přelétl stín, tak temný a bolestný, až mě píchlo u srdce. Andy ji chlácholivě objala kolem ramen a mamka sklopila oči.

„Ach bože, Věrko. Promiň. Nemyslela jsem to nijak zle, já jenom...“

Ticho, které v ten moment zavládlo kuchyní, by se dalo doslova krájet.

„No nic. Ukážu ti svůj pokoj, co říkáš, Andy?“ plácl jsem první hloupost, která mi přišla na jazyk. „Nějak už se tam spolu určitě srovnáme.“

„O tom teda vůbec nepochybuju,“ zazubila se na mě, a i když jsem v tom úsměvu cítil zjevnou křeč, byl jsem jí za něj moc vděčný.

Rozhlížela se po mém neútluném, lehce zatuchlém podkrovním království a rozpačitě kývala hlavou.

„Máš to tady pěkný.“

„Nelži, prosím tě.“

„No jo, vždyť já vím,“ povzdechla si a konejšivě mě plácla po zádech. „Chybí ti váš starej byt, že jo? Co jste s ním vlastně udělali, když teď bydlíte tady u babičky?“

Smutně jsem pokrčil rameny. „Nebyl to náš byt, ale služební. Jakmile táta opustil firmu, musel jim ho vrátit. Naštěstí je to muž činu a z týhle bohem zapomenutý díry to máme jen pár kilometrů do Plzně, takže si hned našel novou práci, ale... i tak ho to stěhování psychicky rozhodilo. A mamku ještě mnohem víc. Jičínská knihovna pro ni znamenala celej svět, dělala tam snad už od maturity, a najednou je konec. Během pitomejch dvou měsíců se úplně všechno v jejich životě obrátilo vzhůru nohama. Možná proto s nima občas není kloudná řeč, chápeš?“

Znovu přikývla a zavrtala se pohledem do ošuntělého koberce. „Mrzí mě to, Vítku. Kde je sakra nějaká spravedlnost? Kdepak jsou moji úžasní páni rodičové, když je babička potřebuje? Nechali vám všechno pěkně na hrbu a dál si válí šunky v *júesej*, jako by to vůbec nebyla jejich starost! Jsem fakt ráda, že jsem od nich utekla a zařídila si

život po svém, jenom teď nemám představu, jak bych vám mohla pomoci.“

„Už tím, že jsi tady, nám pomáháš,“ ujistil jsem ji. „Příjmenším babičce. I když jsem se nejdřív trochu bál, že to s ní švihne, když tě viděla stát ve dveřích.“

„No a divíš se?“ vyprskla smíchy. „Za těch dlouhých osm let, co jsme se neviděly, vyrostla její malá princezna v čarokrásnou ženu, která má osobitý styl, září šarmem a přirozenou inteligencí –“

„Ale to není šarm, drahá sestřenko,“ neodpustil jsem si malé rýpnutí. „To jsou všechny ty děsivé piercingy ve tvém obličejí, díky čemu tak záříš! A s tím účesem sis u babičky taky nahnala spoustu plusovejch bodů, řekl bych.“

„No dovol? Co máš proti rasta copánkům?“ zakoulela očima a hihňala se dál. „Vy Češi holt vůbec nerozumíte světový módě. Ber to tak, že jsem se dobrovolně uvolila převzít vlajku černý ovce rodiny, když ten, kterej jí doteď s pýchou nosil, už není mezi náma –“ Její rozpustilý smích ve zlomku vteřiny utichl. Zahanbeně se kousla do rtu. „Sorry, tohle bylo trapný. Je mi strejdy Luďka vážně moc líto.“

„Hm.“ Nějak jsem nevěděl, co k tomu říct. V dlouhé řadě emocí, které jsem při jakékoliv zmínce o strýčku Luďkovi cítil, stála lítost na jednom z úplně posledních míst. „Pojďme radši změnit téma, ano? Moc věcí sis s sebou nepřivezla, jak vidím,“ konstatoval jsem při pohledu na její nijak zvlášť objemný kufr. „To se asi nezdržíš moc dlouho, mám pravdu? Trochu mě překvapuje, že ti vůbec dali v práci dovolenou, vždyť tam děláš sotva pár tejdnu...“

„Nejdrsnějších pár tejdnu máho života!“ upřesnila náležitě znechuceným tónem. „Takže jsem si tu dovolenou vzala jaksi... bez ptaní. Už napořád. A hodlám tady zůstat, dokud mě ta vaše prťavá zemička nepřestane bavit. Teda, ne u vás doma, neboj se! Co nejdřív si najdu džob a vlastní bejvák,

abych vám nepřekážela dýl, než je nezbytně nutný,“ dodala rychle a já jsem se neubráníl pobavenému úsměvu.

„Tak vítej zpátky v rodné zemi, cizinko. A v našem skromném obydlí, které odteď patří i tobě. Přenechám ti svou postel, nafouknu si matraci a pokusím se uvolnit aspoň jednu poličku ve skříni, aby ses tu cítila jako doma. Navíc brzy odjíždím na jezdeckej tábor, takže ode mě budeš mít aspoň pár dnů klid. My to spolu zvládneme, uvidíš.“

Dojatě mě objala. „Tys byl vždycky *a real gentleman*, bratráčku! Ani nevíš, jak moc jsem za to vděčná. Kdybych se ti mohla nějak revanšovat, úplně jakkoliv...“

„Úplně jakkoliv, říkáš?“ Zadumaně jsem svraštil čelo a hlavou mi projela vzpomínka na včerejší rozhovor se Simonou Dvorskou. Zazvonila u našich dveří krátce poté, co jsem se celý upachtěný vrátil z narozenin pana Hudce. V očích měla ten svůj důvěrně známý výraz hladové šelmy a ve tváři úsměv, při kterém mě mrazilo. Bez okolků se zeptala, jestli ji dnes večer doprovodím na Jedlovické vítání léta, a já otevřel pusou dokořán.

Vlastně ani nevím, co mě překvapilo víc. Jestli skutečnost, že se mi ta holka podbízí až *takhle okatě*, anebo fakt, že jsem naši velkolepou, dlouhé týdny plánovanou oslavu prázdnin totálně vypustil z hlavy. Byla to zdejší letitá tradice a vzhledem k tomu, s jakým nadšením o ní Jindra už nějakou dobu bájil, jsem se měl zřejmě na co těšit. Jediná noc roku, kdy je v téhle vesnici nastolen absolutní mír. *Dézetháci* i všechna *lúza* z *ghetta*, jak nám obyvatelé satelitu údajně říkají, zakopou na těch vzácných pár hodin válečné sekyry, křepčí spolu na louce za fotbalovým hřištěm v rytmu country, popíjí pivo a baví se tak, jako by mezi nimi žádná nevraživost nikdy neexistovala.

Vidět tenhle malý zázrak na vlastní oči jsem si rozhodně přál. Jenomže ne s ní, proboha! A tak mě holt nenapadlo nic